

A Váci Egyházmegye Ifjúsági Zsinata

2015. november 13-15.



VÁC, 2015

Az I. Váci Egyházmegyei Ifjúsági Zsinat zárónyilatkozata Vác, 2015. nov. 13-15.

A zsinat mottója: *Esélyünk az Egyház*

A zsinat igéje: „...szolgálatuk betöltésére neveljék a szenteket, és felépítsék Krisztus testét.” (Ef 4,12)

A zsinat témája: hogyan tudnánk fiatalok–papok–katekéták együtt felépíteni minden településen a helyi plébániai közösségekkel és egymással egy testet alkotó, élő hitű ifjúsági közösségeket.

A zsinat célja: fiatalok–katekéták–papok együttműködésének elősegítése minden településen katolikus krisztusi ifjúsági közösségek létrehozása és megtartása érdekében.

DOKUMENTUMUNK SZÜLETÉSE

Az alábbi dokumentum több, mint 100 zsinati résztvevő munkájának eredménye. Két részből áll: egy általános bevezetésből és magából az ünnepélyes zárónyilatkozatból. A zsinati munka imádsággal átszöve, a Szentlélek Isten jelenlétében zajlott. A dokumentum szerzői tudatában vannak, hogy egy rendkívül töredékes, nagyon is emberi, stílusában sem egységes szöveget tesznek közzé, mégis hisznek abban, hogy a Váci Egyházmegye ifjúságpasztorációjában egy fontos mérföldkövé válhat írásuk, ha nem kerül az íróasztalfiókokba, hanem a fiatalok–papok–katekéták további együttgondolkodásának, együttműködésének inspirációt és bátorítást nyújt.

Már a dokumentum megszületésének módja is egy szép mintája lehet a további közös utunknak. A péntek esti kerekasztal-beszélgetések után szombat délelőtt külső szakemberek segítségével modelleztük egyházi közösségeink működését játékos és tapasztalati formában, majd a fiatalok egyházképéről beszélgettünk kiscsoportokban, amit rövid tisztázó előadások követtek. A kiscsoportvezetők összefoglalták a főbb gondolatokat, melynek legfontosabb elemeit néhány fős szerkesztői munkacsoport vasárnap délelőtt beépítette az általános bevezetőbe. Délután már munkacsoportok alakultak, de a délelőtti játékhoz hasonlóan ügyeltünk arra, hogy legalább egy pap és egy-két hitoktató jusson minden csoportba. Az volt a feladat, hogy a fiatal–katekéta–pap hármából csoportonként egyet-egyet kielemezve megvizsgáljuk pl. a fiatal közösségvezetők nehézségeit, feladatait, valamint hogy a papok és katekéták megfogalmazzák, hogy mit vállalnak annak érdekében, hogy segítsék a fiatalokat sajátos feladataik teljesítésében és így tovább. Minden munkacsoport delegált egy embert a küldetésnyilatkozat műhelyre, ahol egy kb. 10 fős csapat feladata volt a gondolatok összegzése

és vázlatos szöveggé gyúrása, ami éjszakába nyúlóan folytatódott. Ebbe a szövegbe bekerült a Püspök atya körül összegyűlt szombat délutáni papi tanács munkája eredményének több eleme és a Püspök atya által rögzített rövid és hosszútávú ifjúságpasztorációs célmeghatározás is. A szöveg vasárnap délelőtt lényegileg véglegesült (azóta apró változtatásokon ment csak keresztül): az általános bevezetést egy majd' 10 fős csapat öntötte formába, az ünnepélyes küldetésnyilatkozat pedig a többiek széles plénumának ismételt bevonásával készült (itt már alig volt atya és katekéta a vasárnap délelőtti szolgálatuk miatt). A dokumentum szövegében használt többes szám első személy mögött ezért általában a fiatalokat kell érteni (hacsak másképp nem adódik értelemszerűen), hisz a papokhoz, katekétákhoz képest elsőprő arányban voltak jelen, illetve azért is, mert ez főképp a „fiatalok zsinata” volt.

I. rész

Általános bevezetés

„Az Egyház Krisztus teste. Ti Krisztusnak teste vagytok, s egyenként tagjai.” (1Kor 12, 12.27)

„Az Egyház nem arra rendeltetett, hogy különféle mozgalmak tevékenységi területe legyen, hanem hogy Krisztus eleven teste legyen a tanúságtételre. Konkrét tevékenységében azonban szükségszerűen kijelöli és rendezi a sokféle feladatot és szolgálatot, melyek mind egyetlen lelkipásztori tevékenységgé fonódnak össze. Meghatároz bizonyos irányvonalakat és sorrendi elsőbbségeket.” (Katolikus Lexikon)

„Az Egyház Krisztus teste, főként az Eucharisztia által kapcsolódva Őhozzá, és ily módon a hívek egymás között is egységet alkotnak a szeretetben, egy testben, az Egyházban, mely egység a tagok és a teendők különbözőségében valósul meg.” (Compendium 156)

„Krisztus a testnek, az Egyháznak a feje.” (Kol 1,18)

Az Egyház tehát nem egyszerűen egy intézmény, hanem több annál. Egy élő, lélegző organizmus, a közösségek közössége, a sokféleség egysége. Egység Krisztusban, aki „*egyeseket apostollá, másokat pedig prófétává, másokat evangélistává, ismét másokat pedig pásztorrá és tanítóvá*” tett. (Ef 4,11)

Ezért figyelemmel kell lenni arra is, hogy a különböző közösségek és szolgálattelvők (pl. papok, katekéták, fiatalok) az Egyház közösségének teljességébe illeszkedjenek, és más közösségekkel és szolgálattelvőkkel harmóniában, egymás munkáját folyamatosan segítve működjenek. Ezt a munkát azonban nem könnyű felismerni, és sokszor nehézséget okoz, vagy lehetetlenné válik a különböző plébániai közösségek és szolgálattelvők közötti kommunikáció. Ennek hátterében legtöbbször az önzés, a féltékenység, egymás meg nem értése és az egymásnak szentelt minőségi idő hiánya áll.

Az Egyház emberi, gyengeségekkel küzdő oldala kifelé is megmutatkozik. Fiataljaink nagy része ezt az oldalt ellenszenvesnek, misztikus, isteni arculatát pedig érthetetlennek találja. A meg nem értés számos előítélet forrásává válhat, amelyek tovább rontják az Egyházzal alkotott képet. Ebből következően a fiatalok egyre kevésbé vesznek részt a Szentmiséken, az Egyház közösségi életében, és elszakadnak tőle.

Korunk uralkodó társadalmi és kulturális modelljei is tovább mélyítik ezt a szakadékot, megerősítve az Egyházzal és tagjairól alkotott téves, negatív

képet. A kommunikációs lehetőségek és eszközök nem megfelelő használata és a média sokszor önkényes kommunikációja – mely a világ „ideiglenes”, relatív értékeit közvetíti Krisztus örök értékeivel szemben – szinte észrevétlenül befolyásolja a fiatalabb korosztályok gondolkodását és egyházképét. Sokan a média által közölt hamis információk, előítéletek, vagy manipuláció áldozatai lesznek. Korunk Egyháza „nyugdíjazható” Egyház, korunk papja „pedofil”, korunk katekétája „felesleges”, korunk keresztény fiatalja pedig egyszerűen „elvesztette az eszét”. Az Egyház igazi arcával – az Istenember Krisztus arcával – viszont legtöbbször nem találkozunk.

Mint az Egyház tagjai, és az I. Váci Egyházmegyei Ifjúsági Zsinat résztvevői különösen fontosnak tartjuk, hogy a napjainkban a fiatalokat érintő problémákról, feladatokról, kihívásokról szóljunk.

Zárónyilatkozatunk megfogalmazásának célja egyrészt, hogy a fiatalok az Egyház közösségében megtalálják helyüket és saját kisebb közösségeiket, melyen keresztül aktívan tudják szolgálni Krisztust, másrészt, hogy segítő szempontokat adjunk papok, katekéták és fiatalok számára, hogy *„szolgálatuk betöltésére neveljék a szenteket, és felépítsék Krisztus testét”* (Ef 4,12) szorosan együttműködve.

NEHÉZSÉGEINK

Gyakorta találkozunk akadályokkal, amelyek egy része természetfeletti eredetű, másik része az emberi természetből és a minket körülvevő anyagi világból fakad. Természetfeletti akadályaink gyökere és mozgatórugója a Gonoszlélek, akinek fő célja Krisztus misztikus testének rombolása. Ezt egyrészt az egyes embereken keresztül próbálja elérni: különböző kísértésekkel, a bűnök relativizálásával igyekszik bennünket eltávolítani Krisztustól és Egyházától. Másrészt igyekszik személyes kapcsolatainkat tönkretenni, és gyakran viszályt, megosztást szít a közösségeken belül.

Ezen túl – emberi természetünkből adódóan is – az áteredő bűn következményeként gyengék és esendők vagyunk, így számos problémával kell megküzdenünk.

a) Papjaink nehézségei

Sok pap számára túlzottan nagy a megterhelés. További problémák gyökere a túlterheltségből eredő időhiány. Ehhez hasonló külső, objektív tényező a tárgyi és anyagi feltételek hiánya: sokszor óriási gondot jelent nem csak az Egyház mint lelki épület, hanem a kőből épült templom karbantartása is, amelyhez csak nagy erőfeszítések árán tudnak segítséget szerezni. Papjaink munkáját nehezíti a lelkes, elkötelezett munkatársak hiánya és a hívek passzivitása, ami miatt a pap könnyen elmagányosodhat vagy magára marad a feladatokkal. A hívek részéről tapasztalható közömbösség, vagy túlzott elvárások, az állandó kritika, és a papra kényszerített irreális kép gyakran tovább görgeti a papokat a kiégéshez

vezető lejtőn. Ha a pap a fiatalokkal kiemelten foglalkozik, a közösség ezt negatívan ítélni meg – az egyéb csoportok elhanyagolása miatt aggódva.

A lelkipásztorsaját személyiségének korlátai miatt is különféle nehézségekbe ütközhet. Ilyen gyengeségek lehetnek pl. a kompromisszumra való képtelenség, vagy éppen a túlzott engedékenységek, depresszióra való hajlam, önbizalomhiány stb. A közösség által gyakorolt nyomás gyakran megfelelési kényszert szülhet, főleg ha a plébános a széleskörű igények maradéktalan kielégítésére törekszik. A pap saját korlátainak fel nem ismerése is feszültséget okozhat: nem lehet jelen mindenhol, sokszor nem képes minden feladatot ellátni, ezért fontos, hogy legyenek megbízható munkatársai. Szükségszerűen nem érthet mindenhez, fontos tehát, hogy tudjon és merjen akár szakemberekhez is, vagy paptestvéreihez fordulni egy adott problémával kapcsolatban.

A pap közösséggel való kapcsolatát, a közösségbe való beágyazódását is sok tényező akadályozhatja. Egy új közösségbe érkező pap törekvéseinek útját állhatják az idősebbek megmerevedett szokásai. Előfordul, hogy az előző plébánossal, pappal hasonlítják össze, és az ilyenkor kialakult vélemény megbélyegzi egész tevékenységét, személyiségét. Előfordulhat az is, hogy egy lelkipásztor hosszú időt tölt el egy adott egyházközségben, és szinte bebetonozódik oda, végül a rutin, a kényelmes megszokás átveszi munkája fölött az irányítást. Sokszor ezektől a megszokásoktól, bejáratott dolgoktól egy-egy új helyzetben, új egyházközségben sem tud szabadulni, mely károsan hathat az egyházközség életére.

Áthelyezés esetén előítéletek fogalmazódhatnak meg mind a plébános, mind a hívek részéről. Ezek súlyosan és feleslegesen rombolják az egységet, akadályozzák a közösség működését akkor is, ha önmagukban nem is mindig feltétlenül negatív előítéletek, például, ha a közösség, vagy a fiatalok a papot túlmisztifikálják, nem merik megközelíteni, felkeresni vagy irreális elvárásokat támasztanak vele szemben (a pap óriási projekciós felület – rávetülnek pl. az apával vagy az Istennel kapcsolatos vágyak, várakozások).

Hierarchia mint szent szolgálat megkérdőjelezése egydemokratizálódó világban

Az Egyház isteni igazságokat közvetít, isteni tekintélyt kapott Krisztustól. Az igazság nem megszavazható, a hierarchia nem demokrácia. A vezetés is egy szolgálat az Egyházban. Fontos, hogy a döntést az hozza, aki a felelősséget és a karizmát hordozza. A felszentelt pap ugyanis szentségi karizmát és felelősséget kapott az egyházközség vezetésére, de az a feladata, hogy kibontakoztassa a krisztusi test többi tagjának karizmáit. Nehézséget okoz, ha olyanok is erőszakosan beleszólnak a döntésbe, akik nem vállalnak felelősséget, de az is probléma lehet, ha a vezető nem hallgatja meg, vagy nem veszi figyelembe az Isten Lelkétől ihletett meglátásokat. A közös cél felismerése és a konkrét feladatok megtalálása, összehangolása sokat segíthet a valódi közösség megélésében. Ne feledjük:

sokszor többet használ egy látszólag gyengébb ötlet, ha egységben valósul meg, mint egy erősebbnek gondolt, amely békétlenséget okoz.

b) Katekétáink nehézségei:

Mint az eddigiekből kitűnik – bár karizmáink és feladataink különböznek – alapvető célunk egy: hogy üdvözlünk és üdvösségre segítsünk másokat. Ez a cél az, amely lényegükben eggyé teszi a megjelenésében különböző feladatokat.

Különleges és megtisztelő módon kapták meg ezt a feladatot a katekéták is.

Munkájuk azonban ugyanúgy nehézségekbe ütközik, mint a papoké, és az egész Egyházé. Az igazság relativizálásának igénye, a családok válsága, a fiatalok érdektelensége sokszor szinte ellehetetleníti a hitoktatást is. A család zaklatott háttere, érdektelensége, a jó példa hiánya gyakran eredményezi, hogy katekétáink érdektelen, kényszerből hitoktatásra járó fiatalokkal, gyermekekkel találkoznak, akiknek sokszor a legalapvetőbb ismeretei és tapasztalatai is hiányoznak (pl. tapasztalatok a közös imádságról, a biztonságot adó hierarchiáról, vagy akár a feltétel nélküli szeretetről). Gyakran megjelenik a gyermekek, fiatalok részéről nemcsak a közömbösség, de akár az elutasító, vagy kifejezetten ellenséges hozzáállás is. Ehhez jönnek még: a kommunikációs nehézségek (pl. katekéta és a plébános, katekéta és szülő, katekéta és az iskola között), passzivitás, együttműködés hiánya a papok és szülők felől, a nem megfelelő vagy hiányos hely és eszköztár, túlterheltség, érdeklődők és munkatársak hiánya. Mindezek a katekéta lelki és testi kiegészéhez vezethetnek.

Szükséges tehát ebben a helyzetben nem csupán a katekéták magas szintű pedagógiai képzése és munkája, de a munkatársakkal – a papokkal, a közösségben szolgáló fiatalokkal, vagy akár az iskolával – folytatott rendszeres és eredményes kommunikáció is. Természetesen kiemelten kell foglalkozni a gyermekek és fiatalok családi hátterével: szinte elengedhetetlen annak ismerete, és ha lehetséges, a szülők (esetleg testvérek, nagyszülők) bevonása és a kommunikáció fenntartása velük is.

c) Ifjúsági vezetőink nehézségei:

Az ifjúsági közösségvezetők munkáját nehezíti, ha a fiatalok zárkózottak, bizalmatlanok, motiválatlanok, közömbösek. A közösség vezetőjének mindemellett a saját előítéleteit, az öszemélyével kapcsolatos, illetve a csoporttagok egymás közti előítéleteit is le kell küzdenie. A csoporton belül a nagy korkülönbség is problémát okozhat. Nehezítő körülmény lehet az is, ha a plébános nem támogatja a munkát: pl. ha nem biztosít befogadó helyet, nincsenek megfelelő eszközök vagy nincs hiteles megtartó ereje a közösségnek és a tagoknak. Ilyen esetben a vezető gyakran cselekvésképtelenné válik. A fiatalok érdeklődési igényét is nehéz kielégíteni, hiszen esetenként több vonzóbb programmal kell „felvennie a

versenyt” a közösségi alkalomnak. Segíthet, ha mindig szem előtt tartjuk, hogy nem magunknak kell megnyerni az embereket, hanem Krisztusnak. Ne keverjük össze a korszellemet (divatot) az idők jeleivel! Ne keverjük össze a fiatalok igényeit és az Igazságot! Mert a fiatalok igényeit alakítani kell, nem kritikátlanul kiszolgálni.

A vezető személyiségéből adódó nehézségek lehetnek, hogy nem tud bátran kiállni a csoport elé, döntésképtelen, határozatlan, nem elég kreatív, nem talpraesett, fejletlen az érzelmi intelligenciája. Mindezeket túl a világ Egyházról alkotott képe is inkább taszítja a fiatalokat az egyházi közösségbe való tartozástól. Probléma még, hogy a fiatalok sokszor csak addig jönnek, amíg jól érzik magukat, vagy csupán a társaságért, sokszor nyüzsögni akarnak és feladatot vállalva szerepelni úgy, hogy közben maguk még nem rendelkeznek Jézussal való élő, személyes kapcsolattal.

Hogyan segíthetünk ezeken a problémákon? Az ifjúsági vezetőnek lehetősége van lelki beszélgetést folytatni papokkal, szerzetesekkel, katekétákkal és segítséget kérni tőlük céljai megvalósításához, problémái megoldásához. Ez a párbeszéd sokat segíthet egy vonzóbb közösség kialakításában.

A csoport egységét tovább erősítheti, ha rendszeres, állandó időpontokban találkoznak, illetve ha erős imaháttér áll mögötte. A helyszín lehet szükség esetén magánházakban, oktatási intézményekben, de jobb a plébánián. Nagy segítség lehet, ha a vezető nem egyedül, hanem egy vele egyenrangú társsal szervezi a közösséget (ifjúsági régióinkban is sok tapasztalatot és megerősítést nyerhetnek). Az ifjúsági vezetők képzése, terepre kísérése és utókövetése, kísérése mind a közösségvezetés gyakorlati kérdéseiben, mind életkérdésekben nélkülözhetetlen.

Továbbá fontos lenne mindenhol gyakorlatiasabban meghatározni, hogy hol van a helyük a fiataloknak az egyházközségben, és milyen feladatokat szánunk nekik. Ugyanakkor ne essenek a katekéták, papok abba a hibába, hogy csak akkor kellenek, ha munkáról van szó, és egyébként nem érdekel a véleményük. A fiatalok igénylik, hogy fogadják el őket önálló személyiségként. Fontos az önállóságra való nevelés. Sokszor tapasztaljuk, hogy a fiatalok vonakodnak a felelősségvállalástól, máskor pedig túlvállalják magukat. Vigyázzunk arra, hogy ne mindig ugyanazokat a fiatalokat terheljük, nehogy kiégve elkedvetlenedjenek, mások pedig félénkségük miatt ne merjenek feladatot vállalni. Minél több részfeladatnak legyen felelőse.

Kiutak:

Mit tegyünk fiataloként, ha azt érezzük, hogy egy meglátásunk vagy elhatározásunk a Szentlélektől van, de nem érzékelünk a plébános vagy a katekéta részéről támogató hozzáállást? Ilyenkor a legfontosabb mindent Isten elé tárni imádságban, és az Ő iránymutatását keresni. Folytassunk párbeszédet az engedelmesség szellemében, akár a szükséges és építő konfrontációt is vállalva, de fontos, hogy a lehetőségeket realisan felmérve, alázattal el tudjuk fogadni a felelősök döntését és az esetleges korlátokat. Ne felejtsük el, hogy ahol az engedelmesség, ott a kegyelem. Ezért fontos, hogy tanuljunk megsértődés és hangulatkeltés nélkül elfogadni, ha nemet mondanak ötletünkrekés esetleges tévedésünket vagy büszkeségünket felismerve alázattal és imádságos lélekkel felülbírálni önmagunkat.

Hierarchia nélkül káosz lenne, és a szent rend helyett az egységes közösség helyébe önállósodó, széthúzó, elemeire bomló csoportok kerülnek. A „szent rend”, a „hierarchia” biztonságot, védelmet ad. Konfliktushelyzetekben gyors, egyértelmű választ adhat az égető problémákra. Ahhoz, hogy az Egyház ne hulljon szét önérdék-érvényesítő csoportokra, nélkülözhetetlen az is, hogy az alulról jövő kezdeményezéseket felülről jövő pecsét szentesítse. Nehezítő körülmény, ha a lelkipásztornak olyan munkatársakkal kell együttműködnie, akiket nem maga választott és esetlegesen céljaik, világlátásuk nem egyezik – főleg, ha a közösség nem fogadja el a papot vezetőként, mondván, hogy „ezt mi úgy is jobban tudjuk.” A hierarchia tisztelete az Egyházhoz való hűségünk megnyilvánulása, és elengedhetetlen feltétele a rendnek, az egységnek, ami Krisztus testét jellemzi.

A paphiányos időszakban fontos, hogy mi, fiatalok a papokat papokként vegyük igénybe! Gyakrabban kérjük őket lelki vezetésre, gyóntatásra, szentségi és imaéletre való felkészítésre stb. Tudatosítani kell, hogy a papban akkor is tisztelnünk kell Isten felkentjét, ha éppen nem értenénk egyet vele (alapelv, hogy „pappal szembe nem megyünk.”), és ha nem bűnös dolgot kér, alázattal, Krisztus iránti engedelmisséggel meg kell tennünk. Nekünk kell megismerni és szolgálni az Egyházat, és nem úgy alakítani azt, hogy számunkra kényelmes legyen. Ugyanakkor fontos szem előtt tartani, hogy változó korunk egyre égetőbb kérdéseire következetes, igaz választ kell adni: az Evangélium válaszát. Nem forgácsolódhat szét kevés energiánk féltékenységekben, szegmentált belterjességekben. Segítség lehet, ha meglátjuk a fenti nehézségek közös gyökerét, s nem külön-külön, egymástól függetlenül próbáljuk azokat megoldani.

ZÁRSZÓ

Mind a fiatalok, mind a katekéták, mind a papok nyitott és őszinte kommunikációt gyakoroljanak, és soha ne beszéljenek egymás ellen a másik háta mögött. Nélkülözhetetlen, hogy papjaink, katekétáink elérhetőek legyenek, és jelenlétük sugározza, hogy „fontos vagy számomra”. Mindenkinek önmagán kell elkezdni a változást a megtéréssel és egy egyházas érzés kialakításával. Mind a fiataloknak, mind a katekétáknak, mind a papoknak meg kell tapasztalnia, hogy szeretve vannak. E nélkül nem tudják hosszú távon szolgálatukat betölteni.

Aktualitás: növekvő muszlim hatás

Az Európába beáramló, növekvő iszlám jelenlét ráirányítja figyelmünket a felelősségre, hogy csak öntudatos krisztusi emberekként, katolikus identitásunkat vállalva, gyökereinkhez ragaszkodva tudjuk integrálni őket, egyébként felhígulva elveszítjük keresztény önazonosságunkat. Katolicitásunk az az egyetlen erő Európában, amely az Egyház előjáróival való egységben, a Pápa körül erőt képviselhet, és vonzó egységet mutathat egy erősnek és egységesnek tűnő muszlim világ alternatívájaként.

Hisszük, hogy a Szentháromságos egység gondolata képes a sokféleséget megengedve egységesíteni, így elkerülve azt, hogy félelem tartson bennünket össze, mindenkit uniformizálva (mint egy szélsőséges iszlám fundamentalista irány), vagy pedig a liberális Európa csapdájába esve mindenféle sokféleséget (azt is, ami tiszteletre nem méltó) megpróbáljuk egységbe fogni.

Beer Miklós Püspök atya zárógondolata

A fiataloknak arra a kérdésére, hogy hol az Ő helyük az Egyházban, Püspök atya azt a választ adta a zárt zsinati papi tanácson, hogy a fiatalok feladata és hivatása az Egyházban elsősorban a család és a gyermekvállalás és az erre való felkészülés. Cél az, hogy ezt hivatásuknak tudják látni, aztán az, hogy minél több papunknak, fiatalunknak, legyen szívügye az Egyház életre keltése. Vértanúságra is számítani kell, ez valós kockázat, gondoljunk csak a kenyai egyetemistákra, akik életük árán is vállalták inkább, mint hogy letagadják, hogy keresztények. Itt az életünknel is nagyobb kincs van, ha végre ezt felfognánk, és fiataljaink is tüzet fognának! Fel kell rázni az állóvizet, hisz egy örök élet vonzásában élünk! Olyan kihívás előtt állunk, melyben a fiatalok nélkül nem tudunk helytállni. Az 56-os pesti srácok és a kenyai egyetemisták bátorságára van szükség! Elkerülhetetlen, hogy a mai Egyházban a feltámadásról és az örök életről is beszéljünk, annak vonzásában éljünk.

II. rész

Küldetésnyilatkozat

CÉLUNK, hogy a Váci Egyházmegye minden településén legyen krisztusi közösség.

Egész misszióink működésének, eleveniségének forrása és feltétele a szentségi Jézussal való személyes kapcsolat. Közösségeinkbe csak a folyamatos, kölcsönös szeretet, a máriás alázat, a tiszta lélek és szív, a bizalmon alapuló kapcsolatok, továbbá az erőszakmentes és őszinte kommunikációra való törekvés hozza el Jézus jelenlétét és a köztünk lévő Isten országát. Ezeknek hiányában nem értelmezhető mindaz, amiről a következőkben szó lesz.

Hosszú távú cél – Háromlábú szék

- Első láb a hitismeret (komoly témákról tanuljunk, majd tudjuk a hitünket átadni).
- Második láb a liturgia (a személyes ima megtanulása, és utána vállaljunk szolgálatot a liturgiában).
- Harmadik láb a diakónia (a mindennapi feladatvállalás és a hétköznapi szeretetszolgálat).

Rövid távú cél

- Olyan együttgondolkodó, krisztusközpontú, imádkozó közösségek elterjesztése, amelyek integrálódnak a helyi egyházközségbe. Meglévő ifjúsági közösségek megerősítése, hogy jó példájukkal másokat is buzdítsanak. Ahol van ifjúsági közösség, segítse a szomszédos településeket, hogy ott is induljon el hasonló. A kortársközösségek a jövőben segítsék a családi egységek kialakítását (jó házasságok és családközösségek létrejöttét).
- Fiatalok –különösen a bér málkozók– komoly, felelősségteljes feladatokat kapjanak, amiből érzik a bizalmat és jelenlétük fontosságát, pl. abban, hogy ők legyenek a náluk fiatalabbak apostolai, segítői.
- Az irgalmasság évének aktualizálása: Isten irgalmas szeretetével forduljunk azon (fiatal) testvéreink felé, akiknek talajt veszített az életük. Lépünk ki a belső világunkból (mint ahogy Ferenc pápa is kilépésre hív). Tanuljuk meg ajándékba kapott karizmánkat megosztani embertársainkkal.

Beer Miklós Püspök atya az ifjúsági zsinaton a fenti hat pontban határozta meg egyházmegyénk számára az ifjúságpasztoráció rövid és hosszú távú céljait.

FELADATAINK

Papok feladatai

A legfontosabb papi feladat Krisztus képviselte és szolgálata a hívőemberekben mint Krisztus testének tagjaiban. Alapvető feladat továbbá a szentségek kiszolgáltatása, az igehirdetés (az Evangélium aktualizálása), lelkiezés és evangelizáció, az egyház hiteles képviselőjeként való jelenlét a világban. Az egyházközség vezetőjeként vállalja fel a döntéshozó szerepét! Egy atya pástorként irányít és őriz a tiszta tanításban, teret és otthont ad a közösségeknek és az ötleteknek. A közösségek vezetésére felelős világi munkatársakat állít, akiket kiválaszt, és munkájukat figyelemmel, bizalommal kíséri. Legyen együttműködés az atyák és az egyházközségek között! Fontos feladat a pap saját mentális egészségének érdekében, hogy megfelelő önismerettel, önkritikával és rendszeres önreflexióval éljen. Ennek legfontosabb feltétele a mély, személyes istenkapcsolat és fejlődő imaélet.

Katekéták feladatai

„A katekéta Krisztus és az egész közösség szakavatott tanúságtevője, és szolgálatát a keresztény közösség nevében, püspöki küldéssel végzi. A katekéta az egyház nevében működik mint a Szentlélek ajándéka a közösség számára, ezért a közösség szeretete, megbecsülése, támogatása és imája övezi őt.” (Hitoktatási Szabályzat 11.)

A katekéta szeresse Istent és a gyermekeket!

Szeresse Istent, azaz a vele való kapcsolata, imaélete legyen élő, dinamikus! Legyen elkötelezett keresztény, aki aktív tagja a plébániai közösségnek, és a közösség bizalmát élvezi! Életpéldája legyen hiteles, jellemezze a missziós lelkület, azaz készség az evangelizációra, közösségépítésre, a gyerekek, fiatalok, felnőttek, szülők megszólítására!

Szeresse a gyermekeket, azaz ismerje élethelyzetüket, családi hátterüket, kérdéseiket, problémáikat, életkori sajátosságaikból fakadó feladataikat! Fontos az önképzés, vagyis a folyamatos tudás frissítése (naprakészség a világ dolgait illetően) és a tapasztalatcsere a többi katekétával. Ennek alapvető feltétele, hogy a katekéták közösségben legyenek egymással.

Fiatalok feladatai

A fiatalok elsődleges feladata a saját hitük alaposabb megismerése és konkrét célok kitűzése az ifjúsági munka területén. Emellett fontos új kapcsolatok kiépítése és a meglévők ápolása (egymással, katekétákkal, atyákkal, családokkal), saját közösség kialakítása (adó, vevő). A már meglévő közösségeknek mindig nyitottnak kell lenniük új tagok meghívására és befogadására. A csoport vezetőjének fontos feladata, hogy programokkal színesítse a közösségi alkalmakat, legyen kidolgozott témája, figyeljen az időbeosztásra és a helyszín megválasztására. Fontos feladat az

egyházközségi munkacsoportokban való aktív részvétel és jelenlét, illetve a rájuk bízott feladatok lelkiismeretes elvégzése. Lehetőségeikhez mértén fejlődjenek (Kovácsoló), és programokat szervezzenek (színjátszókor, táncsoport, 72 óra, IKSZ, pásztorjáték) az egyházközség számára!

Legyetek kovász és a föld sója!

VÁLLALÁSAINK

Közös vállalásaink egymás felé

Mi, papok, katekéták és közösségben szolgáló fiatalok közösen vállaljuk, hogy imaéletünket elmélyítjük, hogy Krisztushoz egyre közelebb kerülhessünk. Ennek gyümölcseként akarunk példát mutatni a világban. Félretesszük előítéleteinket, és arra törekszünk, hogy munkánk során kölcsönös tisztelettel forduljunk egymás felé. Mi, közösségben szolgálók – különös figyelmet fordítva a vezetők és vezetettek kapcsolatára – vállaljuk, hogy nyílt és őszinte kommunikációt alakítunk ki egymás között. Továbbá törekszünk a kommunikáció folyamatos fejlesztésére, és rendszeres visszajelzéssel segítjük egymás munkáját. Személyes kapcsolatokon keresztül támogatjuk egymást, és a problémák helyett a megoldásokat keressük.

Papként vállaljuk

Mi, papok vállaljuk, hogy imádkozunk a ránk bízottakért, nyitottan fogadjuk az új ötleteket, és a pásztorációs tevékenységben alapul vesszük az EvangéliiGaudium iránymutatásait. Törekszünk a megfelelő munkatársak megtalálására, többek között szakközép- és szakiskolákban is. Partnerként kezeljük a katekétákat és fiatalokat, tudásukhoz s tehetségükhöz illő feladatokat osztunk rájuk, amelyek a világiakra is kioszthatók. Nem csak a főbb, hanem a legapróbb feladatokra is megkeressük a megfelelő embereket. Vállaljuk, hogy az ifjúsági közösségek kiépítésének részeként már az iskolák és óvodák életében is részt veszünk, ezáltal jelen tudunk lenni a szülők között is. Továbbá a fiatalok elérése érdekében az interneten is kommunikálunk velük (facebook, viber stb.). A saját kapcsolataink felhasználásával, a szomszéd egyházközösségekkel és a régiókkal összefogva otthont adunk a fiataloknak táborozásokhoz, lelki napokhoz stb., ezeket erkölcsileg és anyagilag támogatjuk és hirdetjük, szem előtt tartva a fő célt: minél több fiatal megszólítása. Mindezek elősegítéséül a pásztorációba bevonjuk a fiatalokhoz korban közelebb állókat. A mélyebb lelkiélet megélésének lehetőségében felkínáljuk a fiataloknak a lelkievezetés lehetőségét.

Katekétaként vállaljuk

A fiatalokkal élő, személyes kapcsolatban leszünk. Folyamatosan figyeljük képességeiket, lehetőségeiket, lelki erejükből és karizmáikból adódó alkalmasságukat. Ezekre építve bátorítjuk és támogatjuk őket konkrét feladatok megoldásában. Nyitottsággal és felelősségteljes alázattal veszünk részt az ifjúságpasztoráció, a helyi plébániai közösség és annak vezetője kapcsolatában, ezzel segítve a fiatalok, illetve a fiatalok csoportjának fejlődését. Feladataink teljesítésében a Krisztussal való élő kapcsolatra építünk, és a fiatalok Benne való növekedésének útjait szolgáljuk. Erre helyezzük a hangsúlyt a fiatalokkal és a velük foglalkozókkal való együttműködésben is.

Fiatalként vállaljuk

Vállaljuk, hogy aktívan részt veszünk egyházközségünk életében, és mindennapjainkban is Krisztus mellett döntünk. Az előítéletek lebontása érdekében a cselekedeteinkkel teszünk tanúságot hitünkről közvetlen környezetünkben. A ránk bízott és vállalt feladatokat lelkiismeretesenteljesítjük, legjobb tudásunk szerint, lehetőségeinkhez mérten. Vállaljuk, hogy törekszünk az Egyházzal, a plébánossal való egységre. A kölcsönös elfogadás érdekében megadjuk a tiszteletet, a figyelmet és a pozitív visszajelzést a plébános irányába; különösen nyitott szívvel fordulunk az újonnan érkezett papok és lelkivezetők felé. Alázattal vállaljuk az előljárónknak (pap, katekéta stb.) való engedelmességet, közben fenntartva a lehetőséget a folyamatos megújulásra. Vállaljuk krisztusi szeretettel azon fiatalok meghívását, akik még nem tagjai egy katolikus ifjúsági közösségnek sem. A közösségi alkalmakat a fiatalok igényeinek megfelelően alakítjuk ki, a lelki programok mellett szabadidős tevékenységekkel színesítjük a csoport életét (film, kirándulás, sport, kézműveskedés). Vállaljuk, hogy fiatalos gondolatainkkal segítjük az Egyházközség munkáját és imáinkban hordozzuk az ifjúsági közösséget.

Vác, 2015. november 15.